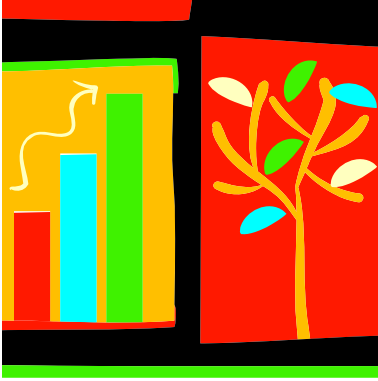

Lê thị Kim Dung

Tình yêu Lương-Giáo

Giống như mọi ngày, Lan Chi vẫn miệt mài làm việc. Hầu như mọi thời gian sống của cô luôn bên cạnh những bộ quần áo, những mẫu thiết kế tâm huyết mà cô luôn sống chết với nó. Lan Chi là một cô gái đẹp, diện mạo và tâm hồn cô thanh khiết. Cô sinh ra đã là một con chiên ngoan đạo.

Ngày ấy ở ngôi trường cấp hai của làng, Lan Chi và Vũ Quân đã là những đôi bạn thân thiết. Người bên lương, người bên đạo nhưng tình bạn đó mãi thắm thiết và lớn dần lên theo năm tháng. Thời gian trôi thật nhanh, từ những cô bé, những cậu bé hồn nhiên Lan Chi và Vũ Quân đã là những chàng trai cô gái và tình bạn của họ đã biến hóa thành tình yêu từ bao giờ. Tình yêu đó như là những tia nắng ấm, là những đôi cánh của thiên thần mà lúc nào đôi cánh đó cũng phải là một đôi.

Mặc dù Vũ Quân là một chàng trai bên lương, nhưng lúc nào anh cũng muốn đến giáo đường cùng Lan Chi học và dạy hát cho những em nhỏ. Lan Chi là người phụ trách cho những bản thánh ca trên giáo đường. Họ say mê

với những bài hát ca ngợi chúa. Họ hát cho chúa nghe và còn hát cùng chúa nữa.

Thật tuyệt vời khi mỗi giờ tan học hai người cùng nhau ra về, bên nhau kể biết bao là chuyện. Nơi hẹn hò của họ cũng là bên gốc cây bồ đề nhiều tuổi trong góc sân của nhà thờ. Những câu chuyện tình yêu, những câu chuyện thường ngày luôn lẫn vào nhau, như đang thi thắm, đang thú tội cùng chúa. Rằng: chúng con yêu nhau.

Đang mải mê với những suy nghĩ đã là quá khứ Lan Chi giật mình:

- Lan Chi, tiếng gọi giật giọng của Thanh Mai cô bạn thân.

Lan Chi quay lại :

- Sao vậy hả quý. Có chuyện gì thế ?
- Vũ Quân về mà ạ. Tao vừa gặp anh ấy. Anh ấy hỏi mà ầy.
- Hỏi thì làm gì. Lan Chi buồn bã với tiếng thở dài của bạn.
- Con hâm chúng mày vẫn yêu nhau, nhất là anh ấy vẫn yêu mày thì còn sợ gì, kệ chứ.

Lan Chi quay vào trong không trả lời. Cô lại tiếp tục lắng nghe sự dạy bảo của chúa, lắng nghe con tim mình mách bảo phải làm sao đây, trước tình yêu mãnh liệt của hai con tim vẫn còn thổn thức, của những con sóng thần không ồn ào nhưng ngày đêm lúc nào cũng muốn khuấy động cả đại dương

rộng lớn kia. Những hoài niệm cũ lại trở về xô vào tâm trí của Lan Chi, nhớ những ngày cuối năm học lớp 12 hai người cùng nhau ôn thi, cùng cố gắng. Nhưng cuối cùng thì Vũ Quân đã trúng tuyển vào đại học còn Lan Chi không được may mắn như anh. Hai người đều rất buồn vì không được cùng nhau đi học nữa. Vũ Quân đã tính đến việc học hành của mình, anh sẽ nghỉ học. Nhưng với sự động viên của Lan Chi và sự cứng cỏi của cô, Vũ Quân ngày nay đã trở thành một giảng viên đại học. Lan Chi nghỉ học và mở một cửa hàng may nhỏ để giúp đỡ gia đình.

Những tia nắng cuối cùng của một ngày đang dần đi ẩn, để lại một mảng trời nhỏ màu đỏ thẫm ở phía tây, Vũ Quân lang thang tìm kiếm con đường hò hẹn ngày xưa, tâm trí anh đang bay bổng băng khuâng, bất giác anh đã tìm thấy Lan Chi đang thẩn ra dưới gốc cây bồ đề quen thuộc. Anh bước lại gần và ngồi xuống gục đầu vào vai Lan Chi dường như quen thuộc lại tưởng như xa xôi.

- Sáng nay em ạ !
- Anh về bao giờ thế ?
- Thế bao giờ anh lại lên trường ?
- Có lẽ ngày kia anh đi.

Hai mái đầu mệt mỏi chụm vào nhau thật gần, những kỉ niệm cũ đang ùa về trong tâm trí họ. Phải chăng họ đã quá hiểu nhau, hay trái tim khát khao tình yêu đã đưa họ đến với nhau mà không hẹn trước. Trong góc sân của nhà thờ, hai người như đang muốn cho chúa biết mình nói gì và nghĩ gì.

- Em thế nào rồi ?
- Em vẫn khỏe, còn anh công việc và...

Lan Chi không hỏi tiếp sau sự ngậm ngùi, nhưng Vũ Quân thì hiểu, anh hiểu

Lan Chi hỏi gì và nghĩ gì.

- Anh vẫn vậy công việc vẫn tốt và lúc nào anh cũng nghĩ về em, về chúng ta.

Không để Lan Chi kịp trả lời Vũ Quân nói tiếp

- Anh cũng không hiểu tại sao ? Chúng ta là những con người chân chính, chúng ta đâu có tội cơ chứ, tại sao không thể có một tình yêu bình thường thôi, chỉ bình thường thôi.

- Anh ạ ! _Lan Chi xúc động :

- Chúng ta hãy chia tay đi !

Không biết lời chia tay khó nói kia đã bao lần Lan Chi đã định nói với Vũ Quân, nhưng tình yêu mãnh liệt đã không làm cô thốt ra. Bố cô đã ngăn cấm tình yêu này, tình yêu mà giữa tình yêu chúa với tình yêu đôi lứa của con gái mình. Bố Lan Chi không thể chấp nhận có một người con để thuộc một tôn giáo khác. Ông có hai cô con gái chị Lan Chi là Thùy Chi. Chị Thùy Chi có một tâm hồn trong sáng và tinh khiết, cô đã tự tách lọc tâm trí mình ra khỏi những ham muốn đời thường để đi theo chúa, nguyện mình sẽ là cô gái đồng trinh mãi mãi. Hiện tại Thùy Chi là một cô giáo dạy các em nhỏ trong tu viện. Và chỉ với lý do đơn giản đó thôi ông đã không biết là tự tay mình khép chặt tâm hồn con gái ông. Hai con người trẻ tuổi đó đã phải đấu tranh rất nhiều nhưng không có kết quả. Lan Chi đã phải sống những chuỗi ngày thật lặng lẽ, ban ngày cô làm việc như một con thiêu thân, nhưng đêm đến cô đã khóc rất nhiều, thương xót cho mối tình đầu đẹp và sẽ là duy nhất. Sinh ra đã là một cô gái có cả hương và sắc, nhưng thật không công bằng với con người bạc mệnh. Cô đã khóc rất nhiều cho mối tình của mình, đã phải tắm mình trong chính những cơn mưa của cuộc đời mình.

Sau cuộc nói chuyện ban chiều thấm đầy sự buồn bã, như ánh nắng chiều mờ nhạt dần sau mỗi chiều nhưng chắc chắn nó sẽ xuất hiện mãi trong những ngày sau đó. Buổi tối nay Vũ Quân quyết định đến thăm gia đình nhà Lan Chi mặc dù anh biết kết quả sẽ vẫn như mọi khi. Tiếng chó sủa ngoài cổng, những bước chân nặng nề của Vũ Quân như run lên bởi tiếng nói vọng ra của bố Lan Chi.

- Anh về đi.
- Cháu chào bác ạ !
- Gia đình chúng tôi không hoan nghênh anh !
- Dạ thưa, cháu muốn nói chuyện với bác.
- Tôi không có gì để nói với anh cả. Bố Lan Chi trả lời.
- Cháu muốn...
- Tôi biết anh muốn gì, tôi không thể đáp ứng mong muốn đó của anh được, chào anh.

Ông lặng ngắt bước vào trong buồng, sự cương quyết của ông không làm cho Vũ Quân hi vọng. Bấy lâu nay anh không thể có một cuộc nói chuyện bình yên với bố của Lan Chi. Anh ra về với những suy nghĩ nặng trĩu như bao lần. Ra đến giữa sân chị Thùy Chi kịp chạy ra nói khẽ :

- Lan Chi nó đang đợi em ở chỗ cũ.
- Thật sao chị. Em cảm ơn chị.

Cũng như bao lần Thùy Chi làm con chiên đưa tin cho đôi bạn trẻ. Vũ Quân chạy nhanh ra nơi hẹn của hai đứa. Bóng dáng Lan Chi đen mờ sau những làn sương, Vũ Quân ôm Lan Chi từ đằng sau thật khẽ. Chỗ của họ đứng ánh sáng chỉ loe lóe bằng bàn tay bởi những ngọn nến của nhà thờ hắt ra từ ô cửa sổ.

- Sao lại đến nhà em.

- Anh vẫn muốn nói chuyện với bác.
- Vô ích thôi anh ạ !
- Em hãy cố lên nhé, em...

Vũ Quân nói khẽ, trong đầu anh đang tìm hướng đi cho mối tình này nhưng đen quá, mờ quá như bóng tối đang bao trùm quần lấy hai người.

- Em mệt mỏi rồi...Chúng ta hãy giữ tình yêu này làm kỉ niệm đi anh.
- Nhưng em à... Anh sẽ mãi chung thủy với mối tình này. Em hãy bước cùng anh em nhé!
- Em đang gục ngã anh ạ! Em không còn đủ sức để bước tiếp. Anh hãy đi xây dựng gia đình. Anh cũng cần phải có một gia đình rồi.
- Anh không thể, anh không thể yêu một ai khác được. Anh chỉ có mình em mà thôi.
- Bố em làm sao có thể. Lan Chi thở dài trong sự ngậm ngùi.
- Hay chúng ta hãy bỏ trốn em nhé. Anh đã quyết định rồi. Vũ Quân nói như đã suy nghĩ kĩ từ lâu.

Nhưng điều này đối với Lan Chi thì không thể, anh đâu có biết một con người ngoan ngoãn như cô, và hiểu biết lễ nghĩa như cô thì điều đó sẽ không bao giờ có thể. Cô chẳng cần suy nghĩ nhiều đến những lời nói của người yêu và thẳng thắn trả lời:

- Đừng anh, em không thể đi cùng anh, bố mẹ anh sẽ căm ghét em nhiều hơn. Anh lại là con trai duy nhất của hai bác, còn nghề nghiệp của anh em không thể cản trở. Em còn phải chăm sóc bố mẹ mình nữa.

Cô đã khóc thật nhiều khi nói ra những điều như thế. Cô không còn giám nhìn thẳng vào Vũ Quân. Cô đã bỏ chạy, nhưng Vũ Quân đã kịp đuổi theo Lan Chi, kéo cô và ôm chặt cô từ đằng sau. Anh đã hiểu được những áp lực bấy lâu đè lên đôi vai gầy của Lan Chi. Thật buồn hai người đã khóc, một

con mưa xối xả đang rơi như không bao giờ tạnh trong góc sân của nhà thờ. Chúa có biết không hay chúa cũng đang ở đâu đó nhìn tới hai người mà bất lực. Tất cả mọi cảnh vật dường như nín thở, để giành chỗ cho hai tâm hồn, hai con tim khao khát yêu đương vỡ òa ra, tan ra để không còn bị mỗi một, bị đau đớn. Hai người mãi ôm nhau như thế cho đến hết đêm.

Hai năm tuổi, con gái ở quê không phải còn trẻ. Bố mẹ Lan Chi cũng giục cô phải đi lấy chồng. Có biết bao chàng trai cũng có ý định yêu cô, nhưng họ đều bị từ chối. Lan Chi đã bao lần tự xưng tội với chúa rằng cô sẽ không lấy chồng. Cô chỉ có một tình yêu và sẽ mãi chung thủy với nó. Cô sẽ chẳng bao giờ lấy chồng bởi khi không yêu mà lấy thì sẽ mang tội với chính mình, mang tội với lời dạy bảo của chúa. Mỗi lần cô cùng mẹ nói chuyện, mỗi lần mẹ nói chuyện đến chuyện chồng con, Lan Chi lại thủ thỉ: Con sẽ mãi ở với bố mẹ, con nguyện sẽ chăm sóc bố mẹ hết cuộc đời, con sẽ không bao giờ lấy chồng đâu. Những lời nói từ đáy lòng cô đã làm mẹ già xót sa, thương cho con gái mình nhưng không thể làm gì được. Bà cũng đã âm thầm ủng hộ mối quan hệ của cô con gái tội nghiệp, nhưng có lẽ chẳng bao giờ bà có thể chiến thắng suy nghĩ hủ tục của chồng bà của bố Lan Chi.

Còn Vũ Quân, gia đình anh cũng hoàn toàn cho anh được tự do yêu đương, bố mẹ Vũ Quân cũng rất yêu thương Lan Chi. Thời gian tìm hiểu yêu đương của con trai ông bà có lẽ quá lâu mà họ đều nhận thấy sự bất lực, con trai họ đâu có kém cõi gì, mà Lan Chi lại là một cô gái rất đỗi bình thường. Bố mẹ Vũ Quân thì ngày càng già đi họ cần có một cô con dâu, một đứa cháu cho vui nhà, hai ông bà không thể kiên nhẫn như hai người trẻ tuổi kia được.

Đang loay hoay xếp lại những xấp vải, Lan Chi hốt hoảng đứng lên

cúi đầu chào:

- Cháu chào bác, bác ghé chơi ạ!
- Lan Chi hả cháu, dạo này có bận lắm không. Mẹ Vũ Quân thân mật nói tiếp:
 - Bác đi chợ qua ghé vào thăm cháu và có chuyện muốn nói với cháu.
 - Dạ, mời bác ngồi, Lan Chi se sẽ.
 - Lan Chi, bác rất quý cháu, bác cũng biết rất rõ mối quan hệ của hai đứa.
 - Dạ vâng, Lan Chi nín thở nghe sự dạy bảo của mẹ Vũ Quân và tưởng như cô đã biết rất rõ câu chuyện hôm nay sẽ diễn ra như thế nào.
 - Lan Chi, bác muốn nhờ cháu khuyên thằng Vũ Quân, hai đứa không còn trẻ nữa mỗi đứa cũng cần phải có gia đình riêng. Cháu và Vũ Quân chỉ nên làm bạn.

Những lời giục giã của mẹ Vũ Quân ban sáng vẫn còn đọng mãi trong tâm trí Lan Chi. Cô mỗi một thu mình lại trong phòng. Cô lại khóc, nước mắt của cô đến hôm nay tưởng chừng như không thể nào rơi được nữa. Cô mông lung suy nghĩ những điều mình cần phải làm. Cô sẽ phải chia tay với Vũ Quân thật thôi, những suy nghĩ chắt chéo lên nhau dày vò trái tim yếu ớt. Cô tuyệt vọng ngồi cầu nguyện- xin chúa ban phước lành !... Qua khe cửa, Thùy Chi nhìn em chưa sót mà không thể làm gì được. Tiếng cửa nơi phòng Lan Chi khẽ mở, Thanh Mai chạy vào ôm lấy bạn như muốn chia sẻ một điều gì đó, Lan Chi gục đầu lên vai bạn mà không còn sức lực, cô đã hoàn toàn gục ngã.

Vũ Quân vẫn ngày ngày buồn bã lên giảng đường, đôi khi anh bị những ánh mắt của những nữ sinh trẻ như cám dỗ. Cũng đã có nhiều cô gái trẻ đến với anh, chẳng biết tại sao mỗi lần như vậy anh không hề có cảm giác rung

động hay hứng thú nào cả. Anh duy nhất chỉ nghĩ tới Lan Chi cô gái thôn quê và mối tình bất hạnh đó của mình.

Yến Nhi, một cô gái thành thị có một vẻ đẹp sang trọng. Cô làm nhân viên văn phòng, quen Vũ Quân trong một bữa tiệc của một người bạn. Cô đã yêu Vũ Quân, đã mạnh dạn theo đuổi Vũ Quân mặc dù cô biết trong tim anh đã có hình bóng của một người con gái. Hình bóng đó lúc nào cũng rõ rệt trong trái tim của người đàn ông thành đạt.

Tiếng gõ cửa dồn dập, Vũ Quân nhanh chóng ra mở cửa. Hôm nay là chủ nhật, anh đang muốn ở nhà một mình, muốn nghỉ ngơi suy nghĩ. Vũ Quân đang không biết ai đến nhà mình vào giờ này.

- Vũ Quân ! Yến Nhi nhỏ nhẹ chào anh.

- Yến Nhi à. Mời em vào.

Tiếng Vũ Quân như trĩu xuống.

- Trông anh có vẻ mệt mỏi. Yến Nhi lo lắng.

- Ừ anh hơi mệt.

- Em sẽ nấu canh cua cho anh nhé !

- Không cần đâu, em đến chơi là được rồi, còn mua đồ ăn nữa làm gì cho bận.

Yến Nhi vẫn vẻ tự nhiên vốn vẫ:

- Có gì đâu anh, em chỉ muốn đến chăm sóc anh thôi.

- Anh cảm ơn em nhiều lắm, em không cần phải vất vả như vậy đâu.

- Vũ Quân anh hãy để em được chăm sóc anh.

Ly nước vãn vê trong tay và lời nói như van lài của Yến Nhi làm cho Vũ Quân càng trở lên bối rối. Anh không biết phải làm sao trước sự nhiệt tình của một cô gái thành thị.

- Cảm ơn em vì em đã giành những tình cảm đặc biệt đó cho anh. Nhưng anh muốn chúng ta hãy cứ mãi là bạn của nhau thì tốt hơn.
- Vũ Quân, anh đừng lạnh nhạt với em được không anh. Em biết bây giờ anh chưa hề yêu em. Nhưng em tin tình yêu của em giành cho anh và thời gian sẽ làm anh thay đổi.
- Yến Nhi em đừng như thế, trái tim anh tâm trí anh đã giành trọn cho một người con gái khác. Anh không thể yêu bất cứ ai khác được. Anh không muốn em sẽ lại là người đau khổ.

Yến Nhi vội vã :

- Sao anh không chịu hiểu tình cảm của em giành cho anh. Em yêu anh hơn cả chính bản thân mình. Và em cũng biết tình yêu của anh với chị ta là không tưởng.

Nghe những lời nói đường mật đó của Yến Nhi, Vũ Quân càng không thể chấp nhận, anh đã nổi nóng :

- Yến Nhi, em biết gì về tình yêu của anh mà nói, anh sẽ không để em xúc phạm đến Lan Chi cũng như tình yêu của anh đâu. Em hãy về đi.
- Vũ Quân, anh...

Yến Nhi đỏ bừng mặt tức giận bỏ đi, cô không thể ngờ Vũ Quân lại có thể bênh vực tình yêu của mình đến như vậy. Đầu óc cô đầy toan tính. Sau khi Yến Nhi bỏ đi, Vũ Quân một mình anh ngồi bên cửa sổ, tâm trí anh đang suy nghĩ lại vừa như không suy nghĩ gì. Những ánh nắng lấp lánh của buổi sáng chủ nhật như dài hơn, chúng đan vào nhau như kim tuyến vắt chéo qua những đám mây dệt trên nền trời trong xanh, từ tầng bốn của khu tập thể cũ mà trường phân cho anh, Vũ Quân cô đơn nhìn ra xa. Tiếng xe cộ lộn xộn trên đường, những tiếng còi inh ỏi như làm cho tâm trí anh thêm rối bời. Buổi sáng chủ nhật thật đông đúc, người người đi trên đường, họ đi chơi vui

về sau một tuần căng thẳng còn anh ngồi đây một mình với những suy nghĩ của riêng mình. Cảnh vật xung quanh anh đang như chen nhau để sống, để kịp hòa nhập với cuộc sống láo nhiệt này, còn Vũ Quân thì đang phó mặc cuộc sống đó, anh buồn lòng anh như tan ra tĩnh lặng.

Đã rất lâu rồi Vũ Quân không về quê, một phần là do công việc của anh quá bận, cũng do một phần anh sợ khi về rồi sẽ không được gặp Lan Chi. Đang nhưng nhớ về Lan Chi về người yêu của mình. Vũ Quân chợt giật mình bởi tiếng điện thoại:

- Reng reng...

Vũ Quân nhắc ống nghe

- Vũ Quân xin nghe!

- Vũ Quân, em Thanh mai đây.

- Thanh mai à, có chuyện gì thế em. Vũ Quân hỏi có vẻ sốt ruột, tự nhiên anh nóng ran chờ câu trả lời của Thanh Mai.

- Lan Chi nó bị ốm, anh có thể về thăm nó không, nó cứ nói mơ gọi tên anh.

- Sao cơ, Lan Chi có sao không em? được, anh sẽ về ngay.

Vũ Quân cúp vội điện thoại mặc kệ cho Thanh Mai cô bạn thân của Lan Chi không kịp nói gì. Anh vội vàng chạy lên trường xin nghỉ phép vài hôm rồi ra ngay bến xe về quê. Con đường về dưới quê như dài hơn so với bao nhiêu lần khác, vẫn chiếc xe khách, vẫn là con đường hơn năm chục kilômet ấy mà sao Vũ Quân tưởng như nó được nối với cả con đường từ bắc tới nam. Anh ngồi trên chuyến xe chiều vắng người mà lòng như lửa đốt, mong sao nhanh chóng được trở về nhà, được gặp mặt Lan Chi.

Những cơn mưa bất chợt của mùa hè luôn làm cho ta khó chịu, cái nắng gay

gắt, cái nóng ủa về làm cho con người vã mồ hôi, thỉnh thoảng lại từ đâu kéo đến những cơn mưa òa ra, vỡ ra như khóc. Trong khi đang trở những xấp vải nặng nhọc từ trên tỉnh về, Lan Chi đã bị làm ướt bởi một cơn mưa như thế. Cô đã không thể trú mưa, cố gắng làm cho những xấp vải khỏi bị ướt vì đó là số vốn ít ỏi của cửa hàng nên cô đã bị ốm. Cô bị cảm lên cơn sốt cao khi trở về nhà. Mọi người lo lắng cho cô. Mỗi khi vào phòng chăm sóc cho con, mẹ cô đã thấy trong cơn sốt mà Lan Chi vẫn mãi gọi tên Vũ Quân, nhưng bà thì không thể làm gì cho con mặc dù lòng bà thất đau vì thương con. Không thể chịu nổi khi nghe thấy tiếng thều thào đứt quãng gọi tên người yêu của em gái mình, Thùy Chi đã nhắn cho Thanh Mai gọi Vũ Quân về may ra thì Lan Chi mới có thể hồi phục.

Bóng chiều đang ngả dần về màu cam, rồi màu đỏ thẫm. Vũ Quân về đến nhà khi đã 6 giờ tối. Vừa vắt hành lý khỏi tay anh đã vội vã ra cửa.

- Vũ Quân, đi đâu vậy hả?, không ăn cơm à.- Tiếng mẹ Vũ Quân.
- Dạ không con ra đây một chút, bố mẹ đừng đợi cơm con.
- Vũ Quân anh lại đến nhà đó hả? – Tiếng bố anh như rõ hơn.
- Ở nhà, tôi muốn nói chuyện với anh. Họ có coi anh ra gì đâu cơ chứ. Bố Vũ Quân nói như nặng hơn. Mặc kệ bố gọi, anh vẫn đi ra cổng và nói với lại:

- Con sẽ nói chuyện với bố mẹ sau.

Anh lao nhanh như những con thiêu thân không kịp thở, chạy ngay đến nhà Lan Chi để gặp cô. Như đã biết trước anh sẽ đến, Thùy Chi đứng sâu trong góc cổng gọi nhỏ:

- Vũ Quân.

Vũ Quân nhận ra Thùy Chi. Anh chẳng kịp nói gì, anh men theo bức tường theo hướng tay của chị gái Lan Chi. Chẳng còn cách nào khác nhưng vì

thương em gái mình, Thùy Chi đã vô tình chống lại sự cấm đoán của bố đối với tình yêu của em gái. Cô nhanh tay nhẹ nhàng mở cửa phòng sau của Lan Chi.

- Vũ Quân vào đi, Lan Chi nó còn mệt lắm.

Sau đó Thùy Chi vội vã bỏ đi nhường chỗ cho hai người đó gặp nhau mà không kịp nghe lời cảm ơn của Vũ Quân.

Vũ Quân xà xuống cạnh giường của con người yếu ớt. Anh không nói gì nắm chặt bàn tay nóng ran của Lan Chi như bất động. Anh tưởng chừng như bây giờ có thể đếm được từng hơi thở từng nhịp đập của Lan Chi. Anh đã khóc, gục mặt vào tay cô mà khóc...

Một tiếng, hai tiếng, rồi những giờ tiếp theo, trong ánh nến mờ nhạt trong phòng Lan Chi vẫn lạnh ngắt không có một tiếng ồn ào. Chỉ có tiếng thở mệt mỏi của một người ốm và ánh mắt không chớp của một người đàn ông. Anh vẫn ngồi đó cầm tay Lan Chi như chờ cô tỉnh lại. Gương mặt Lan Chi hốc hác hiện lên dưới ánh nến, đôi mắt thâm quầng vì khô, đôi gò má hồng hồng ngày xưa giờ như nhô lên, trong giấc ngủ cô cũng toát lên sự mệt mỏi, những vất vả mà cô đã trải qua. Vũ Quân ngồi cạnh cô nhìn ngắm và anh thương cô nhiều hơn. Anh xiết chặt hơn đôi bàn tay gầy xương của cô.

- Vũ Quân, phải anh không.

Vũ Quân nghe lạc đi bởi giọng nói mệt mỏi của Lan Chi. Anh vẫn lặng yên không trả lời ngồi theo dõi như không tin vào tai mình.

Rồi lại tiếng nói đó thều thào:

- Vũ Quân ...

- Anh đây, em đã tỉnh lại rồi à. Có mệt không em...

Bao nhiêu câu hỏi mà Vũ Quân muốn hỏi Lan Chi, anh không để cho Lan Chi kịp trả lời câu nào cả. Hai người như vui hơn, căn phòng nhỏ bỗng nhiên rực rỡ hơn bởi tình yêu bởi như có sự sống của con người.

Lan Chi giọng nói như khỏe hơn:

- Em muốn uống nước.
- Được được... Vũ Quân vội lấy nhanh chiếc cốc rót đầy nước cho cô.
- Anh về bao giờ, đến đây lâu chưa?
- Anh mới về, anh lo cho em quá, đã mấy tiếng ngồi đây mà em không chịu nói chuyện với anh, anh đang buồn thối ra đây.

Giọng Vũ Quân như đùa giỡn.

Lan Chi nhẹ nhàng nở nụ cười.

- Em đã ngủ lâu vậy sao? Em không sao đâu chỉ hơi mệt chút thôi.
- Em còn nói là không sao ư. Có biết bao người lo lắng cho em không?.

Nhất là anh này.

Hai người nói cười rất nhiều. Dường như hai người đang tranh thủ để bên nhau, vui cười với nhau. Vì trong suốt thời gian yêu nhau những giây phút hạnh phúc rất ít đến với họ. Dưới ánh nến mờ mờ như huyền ảo lung linh hơn bình thường, Vũ Quân và Lan Chi thực sự thấy hạnh phúc mặc dù không ai nói cho ai biết nhưng trong mỗi suy nghĩ riêng tư họ đều có sự lo sợ, lo khoảnh khắc này sẽ trôi qua nhanh chóng. Bên ngoài khu vườn nhiều cây bóng đen ngày càng dày đặc bao trùm cả mặt đất, trên bầu trời những ngôi sao nhỏ đứng kề nhau lặng lẽ nhìn nhau rất gần mà lại rất xa.

Hình như giữa ngày và đêm luôn có sự khác biệt, trái ngược với sự sôi động bon chen của ban ngày, màn đêm như thật hơn, yên bình hơn. Mỗi khi đêm về ta luôn có cảm giác thoải mái yên tĩnh, những phức tạp của đời thường dường như được ngủ yên trong màn đêm. Đôi tình nhân bất hạnh cũng đang hồi hộp ở bên nhau trong khung cảnh bình yên như thế. Hai người mãi thế cho đến hết đêm.

Thế là năm hết tết đến, bốn mùa cứ luân chuyển không ngừng không hề thay đổi. Và con người cũng cứ thế mà biến đổi theo thời gian; cuộc sống tình yêu. Tưởng là vậy, nhưng tình yêu cuộc sống của ai thay đổi theo hướng tiêu cực hay tích cực nào đó, còn tình yêu của Lan Chi và Vũ Quân thì không hề thay đổi chút nào, như của tạo hóa của thiên nhiên hết nắng lại mưa, hết thu rồi sang đông chứ không thể là một cái gì khác hơn cả. Thật buồn cho họ vì thời gian có bao giờ đứng yên để chờ đợi một ai đó kịp thay đổi theo.

Những tia nắng xuân, sự hồi hã của không gian trong những ngày giáp tết như làm ấm hơn giữa cái se se lạnh của mùa đông đất bắc. Con người và đất trời hòa một đều bận bịu cho việc đón những gì mới mẻ tràn đầy hi vọng hoan của năm mới sắp sang. Cửa hàng may của Lan Chi cũng vậy, cũng bận bịu hơn thường ngày rất nhiều, thường đông khách hơn. Lan Chi và Thanh Mai cũng đang gấp rút may những bộ quần áo để kịp giao cho khách chung diện trong ngày tết.

Một người khách lạ hình như chưa xuất hiện ở đây bao giờ, một cô gái trẻ xinh xắn với bộ váy hợp mốt của dân thành thị, với chiếc xe máy to kèn đồ trước cửa tiệm may. Lan Chi và Thanh Mai đều có chung ý nghĩ chắc không phải khách muốn may quần áo rồi. Đang mãi suy nghĩ không biết vị khách trẻ lạ mặt này muốn gì, thì một giọng nói nhẹ mà ngọt cất lên trước cửa:

- Chào hai chị, hai chị có thể cho hỏi đường vào nhà anh Vũ Quân giảng viên đại học thì phải đi như thế nào không ạ?

Bây giờ thì Lan Chi ngồi im không nói gì để cho Thanh Mai lịch sự dẫn đường cho cô gái trẻ.

- Vũ Quân à, anh ấy ở gần đây thôi cô đi thẳng đến đoạn đường đầu tiên rẽ phải là tới. Thế cô là ai ...? Giọng Thanh Mai đầy vẻ nghi hoặc.

- Dạ, em là Yến Nhi bạn gái của anh ấy.
 - Ra thế, sao tôi không nghe Vũ Quân kể gì về cô nhỉ?
- Lan Chi ngồi thờ thẩn và có chút lo lắng chờ đợi những câu hỏi và câu trả lời.
- Thế chị là bạn của anh Vũ Quân à. Yến Nhi như với giọng điệu ngọt hơn. Cô biết rất rõ mình đang làm gì và cô đã đoán được hai người đang đứng đối mặt với mình là ai. Vì đã rất nhiều lần Vũ Quân đã kể cho Yến Nhi nghe về Lan Chi và cửa hàng nhỏ của cô.
 - Đúng vậy, còn đây cô bạn này của tôi còn hơn cả...Lan Chi đã điềm đạm kíp ngắt lời giới thiệu mà cô cho rằng không nên nói ra của Thanh Mai. Lan Chi nhẹ nhàng và lịch sự.
 - Chúng tôi biết Vũ Quân, nhà anh ấy ở trong kia chị cứ đi vào sẽ thấy. Chào chị.

Sự lịch lãm đáng tôn trọng của Lan Chi đã làm cho Yến Nhi sợ. Những suy nghĩ tầm thường nhận xét Lan Chi của Yến Nhi tự nhiên tan biến. Cô chợt nhận ra điều quan trọng trong tình yêu là hai người cùng yêu nhau, tình yêu chứ không phải sự chiếm đoạt. Trong tình yêu phải có tiếng nói của cả hai con tim thì hạnh phúc bền vững sau này mới có, còn không tình yêu đơn phương chỉ có nuôi sống chiếm đoạt được thể xác còn tâm hồn, tình cảm sẽ không bao giờ có được. Yến Nhi quay trở ra với bao suy nghĩ, con người Lan Chi mà cô đã từng tưởng tượng khác xa với thực tế. Sự vất vả của đời sống bình thường không làm mờ đi vẻ đẹp thanh lịch vốn có của người con gái thôn quê, cô chỉ gầy hơn, xanh hơn và mang một đôi mắt buồn khô vì không còn nước mắt. Những suy nghĩ tôn trọng có, uất hận có vì tình yêu mà Yến Nhi giành cho Vũ Quân là có thật đã đưa cô đến trước cổng nhà Vũ Quân từ bao giờ không hay. Tiếng máy nổ nhẹ của chiếc xe tay ga như tắt

hắn, Yến Nhi vẫn ngồi thẩn trên yên xe suy nghĩ. Cô sẽ vào để thực hiện mục đích những toan tính đã được vạch sẵn của mình, kể cả việc hỏi đường ở tiệm may cũng không nằm ngoài kế hoạch. Cô sẽ vào và giới thiệu là bạn gái của Vũ Quân trước ra đình anh, điều mà Vũ Quân không hề muốn. Cô sẽ lễ độ để được điểm trong mắt bố mẹ anh. Và cô sẽ...biết bao nhiêu là việc cô đã xấp xếp hoàn hảo chỉ chờ cô thực hiện.- Sao thế mày sợ à? Yến Chi tự hỏi mình như thế, cô đứng ở đó rất lâu. Bất chợt có tiếng máy nổ của chiếc xe máy kiểu đời mới, Yến Nhi đã quay đầu xe. Cô đã không muốn làm, hay con người Lan Chi sự nham nhả không chút ác ý của Lan Chi đã làm cô bỏ cuộc. Yến Nhi chậm chậm cho xe trở ra, cô không đi về nhà cô lái xe vào một quán cà phê đối diện với tiệm may của Lan Chi. Yến Nhi tìm một góc nhỏ để từ đó cô có thể quan sát Lan Chi làm việc, để làm gì thì cô cũng không biết nữa.

Ngày tết bao nhiêu là người đi mua sắm, tất cả xung quanh đều hối hả. Mọi thứ xung quanh như diễn ra nhanh hơn đến cả tim Yến Nhi cô cũng cảm thấy như nó đập nhanh hơn. Cô thu mình lại nham nhả ly cà phê nóng, mắt nhìn chăm chú sang bên đường đối diện, con tim vẫn loạn nhịp, lí trí không mách bảo cô phải làm gì. Yến Nhi quan sát mọi hoạt động của Lan Chi. Thấy Lan Chi bận bịu trong công việc thấy Lan Chi vui vẻ chào đón khách, Yến Nhi như khâm phục Lan Chi nhiều hơn. Cô đã thấy sức sống và nghị lực của một cô gái yếu ớt. Càng lúc Yến Nhi như càng hiểu thêm về tình yêu và những trở ngại của Vũ Quân và Lan Chi, Yến Nhi rũ buồn.

Thời gian trôi thật nhanh, bỗng chốc đã quá trưa, Yến Nhi đang suy nghĩ mông lung một mình và nhìn thẳng phía đối diện. Cô không biết mình đã ngồi đây từ bao giờ, và giờ là khi nào rồi. Bỗng cô giật mình bởi một bàn tay

gầy xương đặt lên vai từ phía sau, cô quay lại. Trời, cô không thể tin vào mắt mình nữa.

- Lan Chi chị...!

- Vâng, Chị muốn nói chuyện với tôi phải không?

- À, à...Giọng Yến Nhi như lạc đi.

- Sao có chuyện gì vậy chị ? Lan Chi từ tốn ngồi xuống ghế và gọi thêm hai ly cà phê. Một cho mình một cho Yến Nhi, rồi thân mật.

- Chị là Yến Nhi phải không, tôi đã biết qua về chị. Tôi nghe bác chủ quán nói lại có ai đó như muốn gặp tôi. Tôi liền sang ngay.

Yến Nhi như run hơn cô không biết phải nói sao trong những câu nói đầy ý nghĩa và quá đổi tinh tế của Lan Chi.

- Chị đã qua nhà Vũ Quân chưa ?

- Em vẫn chưa qua chị a !

- Sao vậy ?

- Em cũng không biết nữa và em cũng chẳng biết tại sao mình lại ngồi đây nữa. Có lẽ em muốn nói chuyện với chị.

Giọng Yến Nhi đầy vẻ hợp tác và tôn trọng, khác hẳn với con người hồi đường sáng nay có vẻ tự mãn và kiêu hãnh đã làm Lan Chi thoải mái hơn khi nói chuyện với Yến Nhi.

Một vẻ tự nhiên vốn có Yến Nhi như không hề quanh co :

- Em đã được nghe rất nhiều về chị qua Vũ Quân. Em đã tự cho mình là người yêu của anh ấy mặc dù không có sự đồng ý. Em biết tình yêu của anh chị thật sự khó khăn và em hi vọng...

Lan Chi ngồi yên lắng nghe Yến Nhi bộc bạch những suy nghĩ của mình.

- Sáng nay khi em giới thiệu là người yêu của anh ấy chị có ghen không ?.Thực ra khi em hỏi đường em đã biết rõ chị là ai.

- Tôi biết. Khi yêu người ta luôn biết ghen, ghen cũng là một trong

những mùi vị của tình yêu, nhưng ghen làm sao cho đẹp, cho người yêu của mình phải hãnh diện về mình, ghen để cho đối thủ của mình tôn trọng và biết rút khỏi con đường đã vẽ ra, đang đi và sẽ không đi nữa.

Lan Chi nói tiếp :

- Tôi biết Vũ Quân yêu tôi và tôi cũng rất yêu anh ấy. Tình yêu của chúng tôi có rất nhiều trở ngại, đúng thế. Tôi và anh ấy cũng đã quá mệt mỏi. Nhưng tôi cũng không biết nữa...
- Em biết rất rõ tình yêu của anh chị. Và em cũng biết rõ tình cảm của mình, trước khi gặp chị em có rất nhiều điều muốn làm để có một tình yêu như em hằng nghĩ, nhưng giờ thì em hiểu ra được tình yêu của anh chị là thiêng liêng hơn cả. Yến Nhi vừa nói vừa nghẹn ngào.
- Em đã bất lực trước sự tôn thờ và tình yêu chung thủy của Vũ Quân giành cho chị. Và nghị lực của chị...

Tự nhiên Yến Nhi không kìm được sự xúc động của mình, cô đã khóc òa trên vai Lan Chi. Hai cô gái ngồi bên nhau chia sẻ. Thật lâu, thật lâu và họ đã từ bao giờ có chung một cảm xúc, đã hiểu nhau hơn và đã là bạn của nhau.

Trên đường về nhà, Yến Nhi như cảm thấy lòng mình nhẹ hơn vui vẻ và thoải mái hơn. Cô không còn nghĩ, không còn thấy ghét hận người con gái ấy. Cô đã học được ở chính người con gái ấy sự chung thủy, sự hi sinh trong tình yêu. Cô đã cảm thấy mình biết yêu hơn và cũng được yêu. Cô đã quyết định sẽ đứng từ xa nhìn ngắm và cầu chúc ủng hộ cho tình yêu của họ, tình yêu của người mình yêu. Yến Nhi luôn thấy những cử chỉ và lời nói của Lan Chi. Khi con người ta được uống một ly cà phê ngon, họ luôn thỏa sức thưởng thức nó vì nó là của họ, còn nếu cũng là ly cà phê đó được giành cho một người khác, thì họ sẽ nhìn ngắm người kia uống và cũng sẽ tự tìm, tự

thường cho mình một ly khác và cũng sẽ lại thưởng thức theo đúng cách của riêng mình. Trong tình yêu cũng vậy sự tranh giành chỉ làm cho con người ta mệt mỏi nếu như tình yêu đó không giành cho mình. Yến Nhi như thấy được sự mới mẻ của một năm mới sắp đến, thấy được sự mới mẻ đang chờ đợi mình ở phía trước.

Đã nửa năm nay, Lan Chi muốn tìm cho mình một lối thoát, một sự mới mẻ nào đó. Cô đã đi vào trong thành phố phía nam, một thành phố ồn ào hơn để tránh mặt, để muốn có sự thay đổi nào đó. Cô ở và cùng làm việc với gia đình nhà bác. Cô đã tìm thấy niềm vui ở nơi này. Cô như quên hết mọi muộn phiền. Lan Chi không còn thấy mệt nữa, nhưng gương mặt của Vũ Quân vẫn cứ hiện về trong những giấc mơ của cô và cô cũng không quên cầu nguyện trước mỗi đêm. Lan Chi đã cố cắt mọi liên lạc với Vũ Quân, nhằm cho Vũ Quân cứ như thể theo thời gian sẽ quên mình đi.

Cô đã nhầm, ở nơi quê nhà, khi rảnh rỗi hay cả khi trên giảng đường bất cứ lúc nào có thời gian là Vũ Quân đều nhớ Lan Chi, đều hi vọng trước sự bất lực của người lớn. Tình yêu của họ thật lớn lao, thật đẹp.

Cái lạnh của mùa đông miền bắc như soáy vào da thịt của con người. Đến chiếc lá trên ngọn cây cũng như run lên kêu cứu, nhưng chúng vẫn lớn lên sau mỗi ngày.

Ngày đông, sân bay Nội Bài vẫn đông nghịt khách. Người đi kẻ ở lưu luyến. Trong hành lang đón người nhà như chen nhau, Vũ Quân ngong ngóng tìm một bóng dáng quen thuộc. Giữa đám người hỗn loạn, một bóng người chẳng có chút thay đổi nào, nhìn ngó xung quanh tìm người thân, Vũ Quân nhận nhanh ra đó là Lan Chi, anh nhanh chóng tiến lại gần cởi áo khoác,

khoác lên đôi vai gầy thân quen. Lan Chi ngạc nhiên vì đó lại là Vũ Quân, cô vui vẻ nhận bó hoa anh trao tặng, hai người dắt tay nhau nhanh chóng thoát ra khỏi nơi ồn ã, lần này khi hai người họ gặp nhau có vẻ vui hơn.

Trong những ngày Lan Chi đi vào trong miền nam, ở nhà bố Lan Chi bị ốm. Gia đình Lan Chi không muốn cô lo lắng nên đã không báo cho cô biết việc này. Mẹ Lan Chi, chị Thùy Chi lo lắng cho bệnh tình của bố cô. Bố Lan Chi trong một hôm trở gió huyết áp lên cao ông đã bị ngất đi, rất may mọi người đã đưa ông kịp vào bệnh viện.

Trường Vũ Quân rất gần bệnh viện. Biết chuyện, Vũ Quân cũng tận tình lo lắng và đến chăm sóc ông mỗi khi tan trường, hay bất cứ khi nào rảnh rỗi. Đầu tiên bố Lan Chi còn từ chối sự chăm sóc của Vũ Quân bởi tính độc đoán của mình. Với sự nhiệt tình của anh dần dần anh cũng đã làm ông phải thay đổi suy nghĩ, thay đổi cách cư xử của mình.

Thời gian ông nằm bệnh, Vũ Quân hầu như đều có mặt tại bệnh viện, để giúp đỡ cho mẹ Lan Chi và Thùy Chi như những người ruột thịt. Anh giúp ông ăn, giúp ông tập đi vì bố Lan Chi lúc đó bị liệt nửa người. Mỗi lần gần gũi ông, hai người đã làm thân và có những câu chuyện thật thú vị. Trước sự nhiệt thành và kiên trì của Vũ Quân, anh đã giành lại được tình yêu của mình. Vũ Quân đã kể cho Lan Chi nghe tin vui đó khi hai người trên đường về nhà. Lan Chi đã hết sức lo lắng cho sức khỏe của bố cô, cô biết ơn người yêu của mình và vui sướng...

Sau khi đợi bố Lan Chi khỏe lại, hai người đã làm lễ đính hôn ở nhà thờ vào một sáng mùa thu sau bao nhiêu thời gian chờ đợi, đấu tranh tưởng như có

lúc phải bỏ cuộc. Họ đã rất hạnh phúc.

- Sao mẹ lại khóc ?

Gia đình Lan Chi và Vũ Quân đang ngồi bên nhau. Họ kể lại tình yêu thiêng liêng của mình cho con nghe. Họ đã có với nhau đôi cặp song sinh, thông minh và đầy nhiệt thành như bố mẹ của chúng. Thật sự hạnh phúc. Lan Chi muốn khóc !

Tình yêu là đôi cánh, nó sẽ luôn là một cặp. Chỉ có thể bay khi chúng là một đôi, là một đôi...

Le Thi Kim Dung

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 12 năm 2009